

A vadászatba jobban bele lehet bolondulni, mint a fehérnépbe vagy italba.”

(Nyirő József: Uz Bence)

A dámbikától a csavart szarvú antilopig ***Vadászélményeit fűzte kötetbe Papp György professzor***

A vadászat nagyon vegyes megítélésű tevékenység. Sokan vannak, akik a gyilkolást, az állatok leölését látják csupán benne, ezért elítélik magát a vadászatot is, és azokat is, akik művelik. Mások kifejezetten érdeklődve szemlélik a vadászokat, és egyfajta sóvárgással hallgatják az általuk elmesélt, leírt történeteket. Közöttük szép számmal akadnak, akik maguk is boldogan átélnének néhány vadászkalandot. Az azonban biztos, hogy ez a téma nem hagy senkit hidegen és bármelyik oldalon áll is valaki a kérdés megítélésében, azt senki nem vitathatja, hogy nemzetünk hagyományaihoz a vadászat és annak irodalmi szintű dokumentálása alapvetően hozzátartozik.

A magyarság kötődése a vadászathoz történelmi léptékkal nézve is jelentős. Egyrészt eleink ősi, nomád életmódja miatt, amelynek a vadászat nem csupán szerves része volt, de a túlélés, a fennmaradás záloga is. Másrészt viszont tragikus esetek is kapcsolódnak a vadászatokhoz, hiszen Szent Imre herceg vagy éppen Zrínyi Miklós állítólagosan vadászbalesetben veszítette életét. Ki ne ismerné világhírű utazóink útleírásait, amelyekben kivétel nélkül találni

vadástörténeteket is, és ki ne hallotta volna Széchenyi Zsigmond, Kittenberger Kálmán vagy éppen Wass Albert és Nyirő József nevét, akik konkrét vadástörténeteik leírásán túl szépirodalmi műveikben is rendre megjelenítették legérdekesebb vadászkalandjaikat.

Ilyen nemes és nagyszerű elődök nyomába lépett frissen megjelent kötetével Dr. Papp György. A világszerte elismert és megsüvegelt andrológusprofesszor hosszú idő óta szerepel a médiában, megnyilvánulásainak egyik fő ismérve az, hogy saját szakterületét az átlagember számára is érthető módon tudja bemutatni. Annak ellenére, hogy közismert róla régóta meglévő vadászszenvedélye, mégis elmondható: merőben újszerű és bátor vállalkozás egy orvosként ismertséget szerzett szakembernek novelláskötetet kiadnia saját szenvedélyéről.

Ha elkezdi olvasni az ember Papp György professzor vadásznovelláinak gyűjteményét, két dolog azonnal szembetűnik. Az egyik az, hogy bár az élet teljesen más területre sodorta őt, valószínűleg íróemberként is megállta volna a helyét. Írásai olvasmányosak és kellően könnyedek, nélkülöznek minden olyan „izzadságszagot”, amely az alapvetően nem íróemberek által megírt művek esetében oly gyakran tetten érhető. A másik, ami rögvest kikandikál, hogy Papp Györgynek tényleg hamisítatlan szenvedélye a vadászat. Legyen szó egy Pest megyei dámbika elejtéséről, vagy a terepviszonyok okán helikopterről történő tahr-vadászatról Új-Zélandon, egyformán életszagú, hitelesen megírt történetként teszi őket közzé. Amint a kötet címe – Rátok hagyott örömeim – is jelzi, maga az írás már eleve jó cél érdekében történt, ugyanis a professzor a vadászat révén általa megélt örömeket, élményeket szeretné közkinccsé tenni. Ez maradéktalanul sikerül is, a kötet szórakoztató és elgondolkodtató történeteket egyaránt tartalmaz.

Aki személyesen is ismeri a professzort, tudja, hogy rendelkezik egy sajátos, fanyar, de kitűnő humorral, és nincs híján az élet viszontagságainak elviseléséhez oly gyakran szükséges öniróniának sem. Ezekből is kap ízelítőt szinte minden novellában az olvasó. Egy-egy új trófea otthoni elhelyezése kapcsán különösen szemléletes leírást kapunk a húséges feleséggel lefolytatott, végül mindig megegyezéssel záruló csörtékről, valamint arról, hogy a szakmájában világszerte kiemelt tiszteletnek örvendő professzor nem szégyelli bevallani: városi emberként sok időbe telt, mire igazán beletanult szenvedélyébe, kiismerte magát a terepen és eljutott oda, hogy ma már nyitott szemmel járó természetvédő és természetkedvelő emberré vált. Az is kiderül a kötetből, hogy a vadász olykor el is tudja téveszteni a célt, a professzor esetében ez különösen a vadlibák esetében gyakori.

S ha már a természetszeretet kérdése felmerült: azok számára, akik szerint feloldhatatlan ellentét van a természet szeretete és a vadászat között, érdemes elmondani, hogy a vadászat nem vaktában való lövöldözést jelent, hanem nagyon is tudatosan, gazdasági és biológiai

A dámbikától a csavart szarvú antilopig

Írta: Kovács Attila

2017. december 12. kedd, 20:12 -

értelemben előre kiválasztott állatok elejtését. Úgyszintén kiemelendő, hogy az elejtett vadhoz a hivatalos vadászetikett szerint addig hozzá sem lehet nyúlni, amíg a vadász hajadonfótt, lehajtott fejjel nem tiszteleg a terítékre hozott vad előtt. Talán ezek a példák is híven tükrözik: a vadászat igenis megköveteli a természet szeretetét, tiszteletét és mély ismeretét.

Mivel a kötet vállaltan nem a meggyőzés céljából íródott, és szerzője nem azért alkotta meg, hogy a vadászatot ellenzőket vadászpártivá tegye, mi sem kívánunk meggyőzni senkit arról, hogy mostantól viszonyuljon pozitívan a vadászokhoz. Azt viszont jó szívvel jelentjük ki, hogy Papp György professzor könyve nemcsak a vadászat szerelmeseinek lehet kellemes, felüdülést nyújtó olvasmány, de azoknak is, akik egyébként idegenkednek bármilyen trófea megszerzésétől.

Kovács Attila

(Prof. Dr. Papp György: Rátok hagyott örömeim – Vadásznovellák. Bp. 2017.)